

E. Colonna

Ο άποθανών διάσημος μουσικοδιδάσκαλος

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Συμβολική φωτογραφία

ΧΥΧΝΑ ή τύχη, συχνότερον ακόμη το ανθρώπινον τάλαντον, άλλοτε δε και τα δύο όμοι συντελούν εις τὸ νὰ γίνουιν μερικαὶ ἐκπλήξεις προσωρισμέναι νὰ ἔχουν μεγάλην ἐπιτυχίαν.

Κάποιος ζωγράφος εἶδε τὸ μικρὸ του παιδὶ νὰ κοιμάται ἐπάνω εἰς μίαν καθέκλαν καὶ ἀμέσως συνέλαβε τὴν ἰδεάν νὰ ἀπεικονίσῃ τὸ σύμβολον τῆς ἀθωότητος.

Μίαν ἡμέραν εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀτελιὲ ἕνας φίλος του ὁ ὁποῖος—θέλων νὰ δείξῃ τὴν εὐφύιαν του—εἶπεν εἰς τὸν καλλιτέχνην :

— Λαμπρά ἡ ἰδέα σου, ἀγαπητέ μου, ν' ἀναπαραστήσῃς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος.

Ὁ ζωγράφος ἀπεφάσισε τότε νὰ δώσῃ εἰς τὴν εἰκόνα τὸ ὄνομα: «παιδικὴ ἡλικία τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος». Ἡ εἰκὼν ἐγένετο διάσημος καὶ ἐπωλήθη ἀκριβά.

Κατὰ παρόμοιον συνέβη τελευταίως εἰς ἕνα φωτογράφον τῆς Ρώμης, ὅστις μετέβη ὅπως φωτογράφησιν τὴν βίλλαν Ρώμην. Ἀφοῦ ἐφωτογράφησεν τὸν πρίγκηπα Μπούλβ καὶ τὴν σύζυγόν του, ἠθέλησε κατόπιν νὰ φωτογραφίσῃ καὶ ἕνα πηγάδι ποῦ ἦτο εἰς τὸ μέσον τῆς ἐπαύλεως.

Τὴν στιγμὴν τῆς φωτογραφίσεως ἐκάθητο ἐπάνω εἰς τὸ πηγάδι ἕνας γάττος καὶ ἐπλύνετο.

Ἡ φωτογραφία ἐθεωρήθη συμβολικὴ (ὁ γάττος δηλ. ἐθεωρήθη ὡς ἀντιπροσωπεύων τὴν διπλωματίαν) καὶ τὰ ἀντίτυπά της πολοῦνται τώρα ἀκριβώτατα.

*

Συνὰδ λφικὴ ἀβρότης

Ἰταλικὸν μουσικὸν περιοδικὸν ἀναγράφει τὸ ἐξῆς χαριέστατον ἀνέκδοτον τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ τῆς Ἰταλίας Ροσσίνι.

Μίαν ἡμέραν, ἐν Παρισίοις εὐρισκόμενος ὁ Ροσσίνι, ἔκαμνε τὸν συνήθη περίπατόν του εἰς τὰ βουλεβάρτα στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχιόνος φίλου του.

Περιεπάτου ἀμφοτέρω εὐθυμοὶ καὶ ζωηροὶ, ὅτε αἶφνης ὁ φίλος τοῦ μουσουργοῦ ἠσθάνθη τὸν βραχίονα τοῦ τελευταίου ἐρειδόμενον βαρύτερον ἐπὶ τοῦ ἰδιοῦ του, ἐνῶ τὸ βῆμά του κατέστη ἐκτάκτως βραδύ.

Ἐκπληκτος διὰ τὴν ἀτότομον ταύτην μεταβολὴν, στρέφεται καὶ βλέπει τὸν Ροσσίνι χαίρετίζοντα διὰ θερμῆς χειραφίας ἕνα ἐκ τῶν ἐπίσης μεγίστων συνθετῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὸν Μέγερμπερ.

— Τί κάμνετε, ἀγαπητέ διδάσκαλε; Πῶς εἶνε ἡ ὑγεία σας; ἡρώτησεν εὐγενέστατα ὁ Μέγερμπερ.

— Κακά! πολὺ ἄσχημα, ἀγαπητέ μου! ἀπήντησεν ὁ Ροσσίνι διὰ φωνῆς σχεδὸν κλαυθμηρᾶς.

Ὁ Μέγερμπερ ἀφοῦ ἠγύχῃ περαστικὰ εἰς τὸν γηραιὸν Ροσσίνι ἀπεμακρύνθη. Καὶ τότε ὁ συνοδευὼν τὸν Ροσσίνι τὸν ἠρώτησε μετὰ περιεργείας :

— Διατί εἵπετε εἰς τὸν Μέγερμπερ ὅτι εἴσθε ἄσχημα καὶ διατί ὑπεκρίθητε τὸν ἀσθενή, ἀφοῦ περιπατεῖτε ζωηρότατος;

Ὁ Ροσσίνι ἐμειδίασε πονηρῶς καὶ μετὰ σιγὴν ὀλίγον στιγμῶν, ἀπήντησε :

— Μάθε, φίλε μου, ὅτι ὁ Μέγερμπερ θὰ ἤρχετο ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν παρουσίαν μου διὰ νὰ ἐκλάμψῃ περισσότερον ἢ ἰδιζή του ἀξία. Τὸ γνωρίζω καλῶς καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠθέλησα νὰ τὸν ἀπογοητεύσω...

*

Ζῶα ἐπὶ σκηνῆς

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ «Σαντεκλαίρ» ἀναμνησθεὶς διάφορα ἄλλα ἔργα τῶν ὁποίων ἡ ἐπιτυχία ἐστηρίχθη εἰς ζῶα παρουσιασθέντα ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Εἰς ἕνα θεατρικὸν ἔργον, ὁποῖον φέρει τὸν τίτλον «Γῆ» ἡ σκηνὴ παριστὰ τὸ ἐσωτερικὸν ἐνὸς κατετισοῦ. Κατωρθώθη νὰ κρατήσῃ τὸν πετεινὸν καὶ τὰς ὀρνίθας εἰς τὴν σκηνὴν ἀφοῦ προηγουμένως τὰς ἀφίαν νὰ πεινάσῃ καὶ ἐπειτα μόλις ἤρχιζεν ἡ παράστασις ἔρριπταν εἰς διάφορα μέρη κριθάρια καὶ καλαμπόκια.

Εἰς τὸ ἔργον τοῦ Ρισπὲν τὸ φέρον τίτλον «Πρὸς τὴν δόξαν» ὁ Κοζλέν ὁ πρεσβύτερος ὑπεδύετο τὸν βοσκὸν, ἀλλὰ τὰ πρόβατά του ἦσαν ψεύτικα. Εἰς τὴν «Δινώραν» ὁμοῦ τοῦ Μέγερμπερ ἔπρεπε νὰ ἐμφανισθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἕνα ἀληθινὸν κατσικάκι τὸ ὁποῖον νὰ διαβῇ μίαν μικρὰν ξυλίνην γέφυραν, κάτωθεν τῆς ὁποίας ἔτρεχε νερό.

Τὸ κατσικάκι ἔπαιξε θαυμάσια τὸ μέρος του διότι ἀπὸ τὰ παρασκήνια τοῦ ἐδείκνυναν ἕνα κἀνιστρον γεμάτο μὲ ὠραῖον πράσινο χορτάρι.

Εἰς τὸ θέατρον Καργκανὸ τοῦ Μιλάνου παρουσιάζετο ἀπὸ σκηνῆς μία λέαινα εἰς τὸ ἔργον «Ὁ ἐνάρετος πατέρα» καὶ ἔτρεχε κόσμος καὶ κοσμάκης καθε βράδυν διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὸ πρωτοφανὲς θέαμα. Εἰς τὸ θέατρον Βαριετὲ τῶν Παρισίων ἐπαίχθη ἕνα ἔργον τοῦ Δεζωζιέ ἡ «Μαῖμου ποῦ κλέβει» εἰς τὸ ὁποῖον πρωτηγωνίστει ἕνας πύθγκος καλὰ γυμνασμένος.

Ὅταν παρεστάθῃ εἰς τὸ Μιλάνον ὁ «Ἐρως» τοῦ Μαντσόττι, ἔφεραν ἐπίτηδες ἀπὸ τὸ Ἀμβούργον ἕνα μεγάλον ἐλέφαντα διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν παράστασιν.

Ἡδὴ, ὁ Ροσσὴν ἀπῆλλαξε τὸ θέατρον ἀπὸ τὰ ζῶντα ζῶα, ὧν ἄλλως τε ἡ ἐκγύμνασις ἵνα ὑποδύονται τοὺς ρόλους τῶν ἀπῆτει κόπου, καὶ εἰσέγαγε τὴν μετεμψέουσιν τῶν ἡθοποιῶν εἰς ζῶα, ἀπεδείχθη δὲ ὅτι τὰ μὴ μὲνται πολὺ καλῶ.

*

Ζωγράφου αὐταπάρνησις

Ὁ Ἰταλὸς ζωγράφος Ἀδεμόλλο εἰς ἡλικίαν 84 ἐτῶν, ἠθέλησε ν' ἀποθανάτιση εἰς μέγαν πίνακα τὴν Γαριβαλδινὴν ἐκστρατείαν διὰ τὴν δωρήσῃ κατόπιν εἰς τὴν πόλιν τῆς Ρώμης, καὶ στολίῃ τὸ Μουσεῖον τῆς Ἀναγεννήσεως.

Ὁ Ἀδεμόλλο, καίτοι πτωχότατος, ἐδῶρθε τὸν πίνακα. Ἡ πενία του εἶνε τοιαύτη, ὥστε γράφει μίαν ἡμέραν εἰς φίλον του συντάκτην τῆς «Τριμπούνας»· «Εἰμαι πτωχότατος ἔνεκα τῆς μεγάλης μου μετριοφροσύνης. Ἡ πατριωτικὴ μου τέχνη ἐκτελουμένη μετ' ἐγκαρδιότητος δὲν μὲ ἐξυποθέτησεν ἐπὶ κλίνης ἐκ ρόδων. Ἀπὸ πολλῶν ἡδὴ ἐτῶν δὲν εἰσπράττω οὐδὲ λεπτὸν καὶ βαθυρδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἢ μικρὰ μου περιουσία κατεστράφη ἐξ ὀλοκλήρου. Ἄν ἠκολούθουν τὸν συρμὸν ἐν τῇ τέχνῃ θὰ εἶχον σήμερον ἀρκετὰ διὰ νὰ ζωρίαν αξιοπρεπῶς. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν μ' ἐνδιαφέρει ποσῶς. Θάνατος χωρὶς ἐντὸς ὀλίγου διὰ τὴν αἰωνιότητα μετ' ἡμετέραν πλήρη ἱκανοποιήσεως· ἐπὶ τῷ ὅτι ἐπραξα τὸ καθήκον μου ὡς πολίτης καὶ ὡς Ἰταλὸς ζωγράφος».

Ὁ Ἀδεμόλλο ὁμοῦ μετὰ τοῦ πίνακος ἐδῶρθε εἰς τὸ ρηθὲν μουσεῖον καὶ τρεῖς ἱστορικὰς ἐπιστολάς τοῦ Κάντζιο, σταλείσας εἰς αὐτὸν εἰς ἀπάντησιν ἐρωτήσεών τινων τοῦ ζωγράφου, ἀφωροσῶν τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τοῦ πίνακος.

Ἰδοὺ τὸ κείμενον μιᾶς τῶν ἐπιστολῶν τούτων:

«Ὁ Γαριβάλδης κατὰ τὴν ἐκστρατείαν τῆς Σικελίας ἔπλεε σχεδὸν πάντοτε τὴν φοράδα «Μαρσάλα», τὴν ὁποίαν τῷ εἶχε δωρήσει ἐν Μαρσάλα εἰς μυλωθρόν. Ἦτο φορβὰς χρώματος πυρροῦ καὶ εἶχεν ἐφίπτιον ἐρυθρὸν, δωρηθὲν καὶ αὐτὸ εἰς τὸν Γαριβάλδην παρὰ τοῦ αὐτοῦ μυλωθροῦ. Ὅταν ὁ στρατηγὸς ἐφθασεν εἰς τὸ Παλέρμον ἐχρησιμοποίησε τὸ ἔτερον ἐφίπτιον, τὸ Ἀμερικανικόν, τὸ ὁποῖον ἦτο πεποικιλμένον διὰ κοσμημάτων ἐξ ἀργύρου. Τὸ ἐφίπτιον τοῦτο ἐχρησιμοποίησε κατὰ τὴν μάχην τοῦ Μιλάτζο, ὅπου μία σφαῖρα τυφεκίου τὸν ἐτραυμάτισεν εἰς τὸν πόδα καὶ ἐβλάψε καὶ τὸν ἄργυρον τοῦ ἐφίπτιου.»

Αἱ Οὐγγρίδες κυριαί εἶχον προσφέρει εἰς τὸν στρατηγὸν ἔτερον ἐφίπτιον ἐξ ἐρυθρᾶς μετάξης, ἀλλὰ τοῦτο, καθὸ δίσχυριστον, ὁ στρατηγὸς οὐδέποτε ἐχρησιμοποίησε.

*

Ἡ πενία τοῦ Μιλλέ

Ὁ μέγας Γάλλος ζωγράφος Μιλλέ, τοῦ ὁποῖου γνωστότατος ἀνὰ τὸν κόσμον εἶνε ὁ πίναξ «Ἐσπερινός», καὶ τοῦ ὁποῖου ἕτεροι πίνακες, ἀγροτικῆς πάντοτε ἐμπνεύσεως, ἐπωλήθησαν εἰς μυθώδεις τιμὰς, ἔζησε μετὰ τοῦ θανάτου εἰς ἔνδειαν ἀπίστευτον.

Ὁ Σενάιους Μπεζὲν διηγεῖται εἰς τὴν «Ἑβδομαδιαίαν Ἐπιθεώρησιν» ὅτι ὁ Μιλλέ ἐγεννήθη παρ' οἰκογενείας Νορμανδῶν, πλησίον τῆς ἀκτῆς τῆς θαλάσσης καὶ ἀνετράφη παρὰ γηραιῶν τινος θείου του, ἱερώς μόλις διαφυγόντος τὴν μὴν τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ὅστις τῷ ἐδίδασκε τὴν λατινικὴν καὶ τὰ ἀγροτικὰ ἔργα.

Ἄλλ' ὁ μικρὸς καλλιτέχνης ἐδεκινεῖν ἐνδιαφέρον μόνον διὰ τὴν ζωγραφικὴν καὶ παρ' ὅλην τὴν πενίαν του ὁ πατήρ του τὸν ἐστελεῖν εἰς ζωγράφον τινὰ τῆς πλησιεστέρας πόλεως διὰ νὰ λάβῃ τὰ πρῶτα μαθήματα εἰς τὴν τέχνην, ἣ ὁποία ἐπέτρωτο νὰ τὸν ἀναδείξῃ.

Ὀλίγον βραδύτερον ὁ Μιλλέ μετέβη εἰς Παρίσιον· ὅπου τὰ πρῶτά του βήματα ὑπῆρξαν ἀρκετὰ δύσκολα. Εἰς τοσαύτην εὐρίσχετο ἔνδειαν, ὥστε μίαν ἡμέραν ἠναγκάσθη νὰ παραχωρήσῃ ἡμίσιαν δωδεκάδα εἰκότων εἰς ἓνα ὑποδηματοποιὸν ἀντὶ ζεῖγους ὑποδημάτων. Αἰετικές ἐκείναι σήμερον ἔχουν μεγάλην ἀξίαν.

Εἰς ἐκ τῶν φίλων του διὰ πολλῶν κόπων κατώρθωσε τέλος νὰ ἐπιτύχῃ δι' αὐτὸν ἑκατὸν φράγκα παρὰ τῆς Κυβερνήσεως, ὡς βοήθημα.

Τῷ ἐκόμισεν εἰς τὴν κατοικίαν του τὰ χρήματα, τὸν εὖρε δὲ καθηήμενον ἐν ἀτελεισίᾳ ἐπὶ τῆς πτωχικῆς του κλίνης.

— Εὐχαριστῶ! τῷ εἶπεν ὁ Μιλλέ, αὐτὰ τὰ χρήματα μοῦ φθάνουν ἐν καιρῷ. Ἀπὸ δύο ἡμερῶν δὲν ἐφαγα τίποτε. Ἄλλ' εὐτυχῶς κατορθώσαμεν νὰ δώσωμεν εἰς τὰ μικρά μας νὰ φάγουν.

Κατὰ τὸ 1849 ὁ Μιλλέ ἀπεσύρθη εἰς τὸ Μπαρμπεζών, παρὰ τὸ δάος τοῦ Φονταίνεμπλώ, ὅπου καὶ παρέμεινε μέχρι τοῦ θανάτου του.

Ἦτο δὲ καὶ τότε τῶσον πτωχός, ὥστε δὲν κατώρθωσε νὰ εὕρῃ τὰ μέσα ὅπως μεταβῇ παρὰ τὴν θνήσκουσαν μητέρα του εἰς τὸ χωρίον, ὅπου ἐγεννήθη.

Ἡ δὲ εἰρωνεία τῆς τύχης ἠθέλησεν ὥστε ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις νὰ τῷ προτείνῃ νὰ ζωγραφίσῃ τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἀγίας Γενεβιέβης ἐντὸς τοῦ Πανθεοῦ, προσφέρονσα εἰς αὐτὸν πενήτηζοντα χιλιάδας φρ. εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ ἀσθένεια εἶχεν ἤδη παραλίῃ τὰς χειρὰς του.

*

Ἐκδικήσεις καλλιτεχνῶν

Οἱ καλλιτέχναι δὲν χαίρουν φήμην ἀνεξικάκων ἀνθρώπων. Ἀνέκαθεν ἦσαν ἐκδικητικοί, ὑπῆρξε μάλιστα ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν μερικοὶ καλλιτέχναι ἔγειναν ὀνομαστοὶ ἀκριβῶς διὰ τὸ ἐκδικητικὸν τῶν πνεύμα.

Ὁ Βελισσάριος Κορίνθιος, ζωγράφος Ἑλλήν, ἀκμάσας ἀπὸ τοῦ 1558 μέχρι τοῦ 1643 ἐξηλοτύπει τῶσον πολὺ τοὺς ἀντιπάλους του, ὥστε ἀνέθετεν εἰς μαρτύρους νὰ τοὺς φονεύοι. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐφονεύθη καὶ ὁ Λουδοβίκος Ροδρίγος τὸν ὁποῖον ὁ Βελισσάριος εἶχεν ἀναδείξει, τὸν ἐξήλεγε δὲ διότι ἀπέκτησε ταχέως φήμην καλοῦ ζωγράφου, χάρις εἰς ἓνα ὀνομαστὸν του πίνακα. Μερικοὶ ἱστορικοὶ κατηγοροῦν τὸν Βελισσάριον ὅτι ἐδηλητηρίασε καὶ τὸν συνάδελφόν του Δομενικόν, τοῦ ὁποῖου πολλὰ θαυμάσια ἔργα κοσμοῦν σήμερον τὰ μεγαλειότερα Ἰταλικά μουσεῖα. Ἀλλὰ καὶ ὁ μέγας Τιτσιάνο ἦτο φθονερός. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἐξηλοτύπει καὶ αὐτὸν ἀκόμῃ τὸν ἀδελφόν του.

Περὶσσότερον ὅμως ἀπὸ ὅλους τοὺς συναδέλφους του ἐφθόνει τὸν Λιζίνιον, ὁ ὁποῖος, ἐννοεῖται, τοῦ ἀνταπέδιδε τὸ μῖσος.

Τόσον σφοδρῶς ἐμίσουν ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ὥστε συχνότατα ἤρχοντο εἰς χειράς. Ὁ Ἀβραάμ Ζάνσενς ἐμίσει θανάσιμῳ τὸν Ροῦμπενς καὶ κατώρθωσε νὰ πείσῃ τὸν προσφιλέστερον μαθητὴν του, τὸν Ρουμποῦ, νὰ ἐκθώῃ μὲ μερικὸν ἄλλον, οἱ ὅποιοι ἐπεξήτουν τὴν πτώσιν τοῦ διδασκάλου.

Ὁ Ροῦμπενς περιορίσθη εἰς τὸ νὰ ἐκδικηθῇ μὲ τὰ ἔργα τὰ πράγματι θαυμαστά, τὰ ὁποῖα ἐζωγράφησε. Παρουσίασεν εἰς τὴν ἀρχὴν τὴν περιφροσιν «Ἀποκαθίλωνσιν», κατόπιν, ἐπειδὴ τὸν κατηγόρησαν ὅτι δὲν ἤξευρε νὰ ζωγραφίσῃ τοπεῖα καὶ ὅτι πρὸς τὸν σζοπὸν τοῦτον ἐπλήρωσε τρεῖς ζωγράφους, τοὺς Σνάιδα, Οὐνδερ καὶ Βικδεν, ἐζωγράφησε τέσσαρα ὑπέρροχα τοπεῖα, τὰ ὁποῖα προεκέλευσαν τὸν γενικὸν θαυμασμόν.

Οἱ συκοφάνται του ἠναγκάσθησαν νὰ σιωπήσουν. Κατὰ παρόμοιον τρόπον ἐξεδικήθη βραδύτερον ὁ Ἰταλὸς Κάρδι. Τὸ κατηγόρησαν ὅτι ἡ «Θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ» τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐκθέσῃ δὲν ἦτο ἰδιζὸν του ἔργον, ἀλλὰ κάποιον φίλου του. Ἐκείνος τότε, διὰ ν' ἀποστομώσῃ τοὺς συκοφάντας του, τοὺς ἐκάλεσε καὶ ἐζωγράφησεν ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἑνα νέον πίνακα, ἀφοῦ ὠροηγουμένως κατέστρεψε τὸν παλαιόν. Δὲν εἶνε ὅμως οἱ ζωγράφοι μόνον ὑηλότυποι, ἀλλ' ἐξ ἴσου με αὐτοὺς εἶνε καὶ οἱ ἡθοποιοὶ καὶ οἱ λοιποὶ καλλιτέχναι. Διὰ νὰ περιορισθῶμεν εἰς ἓνα μόνον ἀπὸ αὐτοὺς, ὑπενθυμίζομεν τὸν Ταμάνιο, ὁ ὁποῖος ἐπέβλεπε διαρκῶς τὸν ἀδελφόν του διότι ἐφοβεῖτο μήπως τραγουδήσῃ καὶ αὐτός· εἰς κανὲν θέατρον καὶ ἐπισκίασῃ τὴν δόξαν του.

*

Ὁ καλλιτέχνης . . . Ἰνβί.

Εἰς εὐγενίᾳ ἐκαυχάτο ὅτι ἦτο τῶσον τέλειος τεχνοκρίτης ὥστε βλέπων ζωγραφικὸν πίνακα νὰ ἐννοῇ τίνας καλλιτέχνους ἦτο.

— Τίνας εἶνε ὁ Χριστὸς αὐτός; τὸν ἠρώτησε μίαν ἡμέραν ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ΙΕ' δεικνύων ἓνα θαυμασίον Ἐσταυρωμένον.

— Ἡ Μεγαλειότης θέλει νὰ ἀστευθῇ ἀναμφισβητήτως.

— Καθόλου, σὰς ἐρωτῶ τίνας καλλιτέχνους εἶνε ὁ Χριστὸς αὐτός.

— Μεγαλειότης, ἂν δὲν εἶνε κανεὶς τυφλὸς βλέπει ὅτι εἶνε τοῦ Ἰνβί!

Τὰ γράμματα INBI (Ἰησοῦς Ναζωραῖος Βασιλεὺς Ἰουδαίων) ἐξελάμβανεν ὁ θαυμασὸς τεχνοκρίτης ὡς τὸ ὄνμα τοῦ ζωγράφου.